

hvis han ikke godvilligt vil finde sig i at træde tilbage, foreskrives i den følgende Del af Paragraffen.

Udvalgets Flertal foreslaar under Nr. 31, at Kap. 3 udgaar, da man holder for, at der i et stort Antal af Landets Sogne-raadskredse vil mangle Mænd, som ere egnede til at afgøre de heromhandlede Sager, der ingenlunde, fordi de kun dreje sig om mindre Pengebeløb, behøve at være simple eller lette; heller ikke kan Flertallet billige den Ulighed i Retsplejen, som skabes derved, at Kommunedommere kun findes paa Landet, og at deres Kompetence endda er indskrænket til de Tilfælde, hvor begge Parter bo i Kommunen. Noget hænger dette Spørgsmaal sammen med Spørgsmaalet om Retskredsens Størrelse, for saa vidt som Trangen til en lokal Afgørelse af Smaasager maaske kan være lidt stærkere, hvis Retskredsene blive meget større end nu, men Udvalgets Flertal tænker sig en Ordning af dette Punkt, som ikke vil bevirke nogen saa væsentlig Forstørrelse af Retskredsene, idet man tænker sig Foged-, Skifte- og Auktionsvæsenet henlagt under Dommerne og derfor et større Antal af dem, end Lovforslaget forudsætter. Dernæst mener Flertallet ogsaa, at Forslagets Bestemmelser om Kommunedommere skaber en ikke ringe Ulighed i Parternes Stilling til Skade for sagsøgte, dels fordi Sagsøgeren har Valget i Henseende til at gaa til Kommunedommeren eller til Retten, medens sagsøgte, selv om Rejse til Tingstedet og Retsudgifterne ere mere byrdefulde for ham end for Sagsøgeren, hvad i mange Tilfælde vil indtræffe, ikke har nogen Indflydelse paa Valget, dels fordi sagsøgte, dersom en urigtig Dom er fældet af Kommunedommerne, hvad der paa Grund af disses i Reglen fuldstændige Mangel paa Retskyndighed, let kan ske, vil være nødsaget til, naar han ikke vil finde sig heri, at optræde som Sagsøger for at indbringe Sagen for Retten og faa dennes Afgørelse. Der vil sikkert forekomme mange Tilfælde, hvor sagsøgte bliver nødt til at finde sig i en urigtig Afgørelse, fordi han ikke uden Udgift eller Ulejlighed, som han enten ikke

kan eller ikke vil underkaste sig, kan indbringe Sagen for Retten; men selv om Sagen drejer sig om smaa Beløb, skal Folk jo dog helst heller ikke i Smaating lide Uret, saa meget mere som det, der er lidet for en, maaske kan være meget for en anden.

Endelig skal Flertallet gøre opmærksom paa, at det dog vistnok maa erkendes for meget betænkeligt at tillægge Retsafgørelser, for hvis juridiske Korrekthed der haves saa liden Garanti som i dette Tilfælde, de sædvanlige Domsvirkninger som res judicata i andre Sager mellem Parterne angaaende samme Retsforhold saavel som Gentagelsesvirkning i Tilfælde af ny Forseelse, f. Eks. ved Jagt- og Fiskeriforseelser, Overtrædelser af Næringslovgivningen o. m. fl., men efter Lovforslaget maa det antages, at Kommunedommernes Domme i alle Retninger skulle have samme Virkning som andre Domme, naar Sagen ikke inden de 4 Uger indbringes for Retten.

Dette Ændringsforslag fører med sig Ændringsforslagene Nr. 69, 93 og 142 til 2den Bog og Nr. 309 til 3die Bog.

Mindretallet mener, at Kommunedommer-Institutionen, selv om den maaske ikke i alle Kommuner vil kunne raade over fuldt kvalificerede personlige Kræfter, dog i mange Tilfælde vil kunne blive til Lettelse for Befolkningen ved Afgørelse af Bagatelsager, i Lighed med tilsvarende Institutioner i forskellige fremmede Lande, og foreslaar derfor de her tilsigtende Bestemmelser (Lovforslagets Kapitler 3, 42 og 87) bibeholde.

Ved Afsnittet om Nævningers Kaldelse stiller Udvalget først 3 Ændringsforslag til de „almindelige Bestemmelser“ i Kapitel 4. Ændringsforslaget til § 46 (Nr. 32) retter kun en Unøjagtighed. Til § 48 foreslaas det under Nr. 33, at Udelukelsen fra Nævningehvervet ikke kommer til at omfatte „Professorer i Teologi med gejstlig Ordination“, da der ikke er Grund til for disses Vedkommende at løse Spørgsmaalet paa anden Maade end for alle andre, som have gejstlig Ordina-